

BIEL Mesquida **Escriptor, guardonat amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat**

El seu nom es va començar a fer conegut en els cercles literaris a Girona, l'any 1973, quan va guanyar el premi Prudenci Bertrana per la novel·la «L'adolescent de sal». Des de llavors ha seguit una llarga i intensa trajectòria que ara li ha valgut la Creu de Sant Jordi de la Generalitat.

Biel Mesquida rebia fa uns dies a Barcelona la Creu de Sant Jordi de la Generalitat en reconeixement a «la qualitat de la seva obra literària i la seva capacitat d'introduir els procediments més renovadors al costat d'una riquesa lèxica envejable». Mesquida va néixer a Castelló, el 1947, de pares mallorquins. Quan era nen es va traslladar a Mallorca, on ha desenvolupat tota la seva tasca professional. L'escriptor es va donar a conèixer en els cercles literaris quan el 1973 va rebre a Girona el premi Prudenci Bertrana per la novel·la *L'adolescent de sal*. Entre d'altres, ha publicat les novel·les *El temps escrit*, que va ser premi Ciutat de Barcelona el 1996 i Premi Nacional de Crítica i *Vertigens*, premi Llorenç Villalonga el 1998. El 2001 va ser co-guionista de la pel·lícula *El mar*, d'Agustí Villaronga i recentment va publicar el poemari *Com passes de l'ocell a l'aire* (2004) i la narració *Homersea*. L'últim llibre que ha tret a la llum és *Els detalls del món*, una selecció d'articles apareguts entre 2001 i 2005 a les pàgines de *Diario de Mallorca*, al bloc personal de l'autor, *Plagueta de bord*, i en d'altres publicacions.

Què és el que dóna unitat als seus articles perquè els hagi reunit en un llibre?

No crec en els gèneres. El llibre pot llegir-se com un conjunt de relats, però també com una novel·la que descriu el paisatge de la Mallorca de principis de segle, amb tots els protagonistes de la seva comèdia social: polítics, empresaris, milionaris, joves, fills de puta, constructors, viudes resignades i solteres desvergonyides.

Quina és la mirada que adopta en aquests articles?

Una que abraça el que no surt als diaris, als discursos demagògics dels polítics o als textos dels publicistes. Prenc els petits detalls i els converteixo en veritats, perquè crec que la veritat es troba en aquests detalls inconscients i no preparats, en aquesta sexualitat a la qual ningú es refereix o en aquests paisatges no descrits.

Són textos que descobreixen totes les causes amb les quals està compromès?

El meu primer compromís és el llenguatge, la llengua catalana. Per això busco formes vivificadores, m'entesto a crear una plantació de textos nous, explosius, fosforescents, carregats d'energia emocional i crítica i carregats també de bellesa. Els textos d'*Els detalls del món* estan escrits per ser llegits i rellegits en veu alta, perquè posseeixen la música de les paraules i els sentiments. Sóc un creador de músiques del llenguatge que alimenta al lector, li dóna plaer i li desencadena petites emocions.

Per què li interessa escriure un bloc?

Perquè cap forma d'escriptura m'és aliena i perquè m'interessa disciplinar-me. El bloc et situa entre l'oralitat i l'escriptura tradicional. Normalment, jo escric a mà, corregeixo unes quantes vegades i després torno a escriure el text a l'ordinador. El bloc, per contra, és directe i t'obliga a una renovació constant, a escriure cada dia. A més, permet comentaris dels lectors. I això em sembla molt atractiu, perquè em permet mantenir un diàleg amb ells.

Al llarg de la seva trajectòria ha aconseguit nombrosos guardons literaris, però la Creu de Sant Jordi distingeix la seva carrera; què suposa per a vostè? És un reconeixement a la meva tasca de lluita per la cultura catalana i a la meva carrera literària en procés. També la considero un blindatge contra molts enemics.

Com rep aquest guardó?

Com un estímul. No sóc amant de les medalles ni de les creus, que a més són instruments de tortura, però el premi m'estimula, em fa més responsable, més conscient i humà. Resulta paradoxal que una creu et faci més humà.

A més, li van encarregar que pronunciés durant la cerimònia un discurs en nom

“Sóc un creador de músiques del llenguatge”

TEXT: MIGUEL VICENS FOTOGRAFIA: JAUME ROSSELLÓ

Entrevista

5 Domicinal
Diumenge 11
de desembre de 2005

“

El meu primer compromís és el llenguatge, la llengua catalana.

Per això busco formes vivificadores, m'entesto a crear una plantació de textos nous, explosius, fosforescents, carregats d'energia emocional i crítica i carregats també de bellesa.

”

dels premiats. Sí, i això era una doble responsabilitat. Vaig afegir al text d'agraïment personal uns versos escrits especialment per celebrar i invitar a viure la llengua i la cultura catalanes, actualment amenaçades de fragmentació per la legislació i també per la política.

Aquest any es compleixen tres dècades de la publicació de «L'adolescent de sal», una novel·la censurada pel Franquisme que ha sobreviscut al pas del temps. Blai Bonet va dir d'aquesta novel·la que era un clàssic, un llibre amb vocació d'eternitat. I aquesta ha estat sempre la pretensió de la meua literatura, perdurar. Mai m'han interessat els llibres d'usar i llençar, perquè escric per als lectors d'avui i també per als que vindran.

És cert que *L'adolescent de sal* ha superat el pas del temps. Molts joves em comenten que senten el llibre molt pròxim, el que a mi em sembla una cosa prodigiosa. No obstant això, el llibre mai no ha estat lectura obligatòria. Encara que estic en contra de les lectures obligatòries. Em semblen una cosa penosa. L'escriptura és lliure i l'escriptor, un creador de llibertats.

La seva pròxima novel·la anunciada és «Carnatge Hall». Quan la publicarà? La meua intenció és que pugui veure la llum l'any 2006. I amb aquesta idea vaig treballant, potser més lentament del necessari, perquè a la vegada estic escrivint una altra història novel·lada al bloc que es titula *Aràlia*, *Aràlia*.